

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

29 martie 2007 *

În cauza T-369/00,

Département du Loiret (Franța), reprezentat de A. Carnelutti, avocat,

reclamant,

susținut de

Scott SA, cu sediul în Saint-Cloud (Franța), reprezentată de Sir Jeremy Lever, QC, domnii J. Gardner, G. Peretz, barristers, R. Griffith și M. Papadakis, solicitors,

intervenientă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii G. Rozet și J. Flett, în calitate de agenți,

pârâtă,

* Limba de procedură: franceza.

având ca obiect cererea de anulare în parte a Deciziei 2002/14/CE a Comisiei din 12 iulie 2000 privind ajutorul de stat pus în aplicare de Franța în favoarea Scott Paper SA/Kimberly-Clark (JO 2002, L 12, p. 1),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE
(Camera întâi),

compus din domnii J. D. Cooke, președinte, R. García-Valdecasas și doamna I. Labucka, judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 25 octombrie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

Situația de fapt

- ¹ În 1969, societatea comercială de drept american Scott Paper Co. a achiziționat societatea comercială de drept francez Bouton Brochard, creând o societate distinctă, Bouton Brochard Scott SA, care a preluat activitățile desfășurate de către Bouton Brochard. Bouton Brochard Scott a fost redenumită Scott SA în luna noiembrie 1987. Aceasta din urmă avea ca obiect de activitate, în perioada relevantă pentru prezenta cauză, producția de hârtie de uz sanitar și domestic.

- 2 La 31 august 1987, orașul Orléans (Franța), departamentul Loiret (Franța) și Scott au încheiat un acord cu privire la vânzarea către aceasta din urmă a unui teren în suprafață de 48 de hectare situat în zona industrială La Saussaye, precum și cu privire la taxa de amenajare a acestui teren, ce urma să fie calculată potrivit unui tarif preferențial (denumit în continuare „acordul Scott”). Acest acord prevedea că reclamantul și orașul Orléans urmau să contribuie cu maximum 80 de milioane de franci francezi (FRF) (12,2 milioane de euro) la lucrările de amenajare a locației în favoarea Scott.

- 3 Elaborarea studiilor și a lucrărilor necesare amenajării terenului în cauză a fost încredințată spre executare Société d'Economie Mixte pour l'Équipement du Loiret (denumită în continuare „Sempel”). Din convenția încheiată la 12 septembrie 1987 între reclamant, orașul Orléans și Sempel (denumită în continuare „convenția Sempel”) reiese că orașul Orléans a cedat un teren cu o suprafață de 68 de hectare către Sempel contra valorii simbolice de 1 franc. Pe de altă parte, de la articolul 4 din acordul Scott, precum și de la articolul 12 din convenția Sempel rezultă că aceasta din urmă va vinde către Scott terenul de 48 de hectare, precum și o uzină-depoziț contra sumei de 31 de milioane FRF (4,7 milioane de euro), corespunzând unui preț de 65 FRF/m².

- 4 În noiembrie 1996, Curtea franceză de Conturi a publicat un raport public intitulat „Intervențiile colectivităților locale în favoarea întreprinderilor”. Prin acesta, Curtea franceză de Conturi urmărea să atragă atenția asupra unui număr de posibile ajutoare acordate de către colectivitățile locale franceze în favoarea anumitor întreprinderi și mai ales asupra transferului către Scott a terenului în suprafață de 48 de hectare situat în zona industrială La Saussaye.

- 5 Ca urmare a publicării acestui raport, prin scrisoarea datată 23 decembrie 1996, Comisia a primit o plângere privitoare la condițiile preferențiale în care a avut loc vânzarea de către orașul Orléans și departamentul Loiret către Scott a acestui teren de 48 de hectare, precum și la tariful de care a beneficiat aceasta din urmă la stabilirea taxei de amenajare.

- 6 Prin scrisoarea din 17 ianuarie 1997, Comisia a solicitat autorităților franceze informații suplimentare. Ulterior, în perioada cuprinsă între ianuarie 1997 și aprilie 1998, între autoritățile franceze și Comisie a avut loc un schimb de corespondență referitoare la informațiile și precizările solicitate.
- 7 În ianuarie 1996, acțiunile societății Scott au fost achiziționate de către Kimberly-Clark Corp. Aceasta din urmă a anunțat închiderea uzinei în ianuarie 1998. Activele uzinei, adică terenul și fabrica de hârtie, au fost achiziționate de către Procter & Gamble (denumită în continuare „P & G”) în luna iunie 1998.
- 8 Prin scrisoarea din 10 iulie 1998, Comisia a informat autoritățile franceze asupra deciziei sale din 20 mai 1998 de deschidere a procedurii prevăzute la articolul 88 alineatul (2) CE, adresându-le acestora invitația de a-și prezenta observațiile și de a răspunde la o serie de întrebări. Părțile interesate au fost informate despre deschiderea procedurii și au fost invitate să își susțină eventualele observații cu privire la măsurile respective prin publicarea scrisorii sus-menționate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 30 septembrie 1998 (JO C 301, p. 4).

Decizia atacată

- 9 La 12 iulie 2000, după finalizarea procedurii oficiale de examinare, Comisia a adoptat Decizia 2002/14/CE privind ajutorul de stat pus în aplicare de Franța în favoarea Scott Paper SA/Kimberly-Clark (JO 2002, L 12, p.1, denumită în continuare „decizia atacată”). Ulterior introducerii prezentei acțiuni (a se vedea punctul 13 de mai jos), Comisia a notificat Republicii Franceze, la 2 martie 2001, un corrigendum la decizia atacată. Articolul 1, precum și considerentele (172), (217) și (239) literele (b) și (a) ale deciziei atacate au suferit, astfel, modificări.

10 Decizia atacată, în varianta modificată, prevede:

„Articolul 1

Ajutorul de stat sub forma unui preț preferențial al unui teren și al unui tarif preferențial al taxei de amenajare, pus în aplicare de Franța în favoarea Scott, în valoare de 39,58 milioane FRF (6,03 milioane de euro) sau, la valoarea actualizată, de 80,77 milioane FRF (12,3 milioane de euro), în ceea ce privește prețul preferențial al terenului [...], este incompatibil cu piața comună.

Articolul 2

(1) Franța ia toate măsurile necesare pentru a recupera de la beneficiar ajutorul menționat la articolul 1, pus deja ilegal la dispoziția acestuia.

(2) Recuperarea se efectuează fără întârziere, în conformitate cu procedurile prevăzute de legislația internă, cu condiția ca acestea să permită executarea imediată și efectivă a prezentei decizii. Ajutorul care trebuie recuperat cuprinde dobânzile care curg de la data la care acesta a fost pus la dispoziția beneficiarului până la data recuperării sale. Dobânzile se calculează pe baza ratei de referință utilizate pentru calculul echivalentului-subvenție din cadrul ajutoarelor regionale.”

- 11 În ceea ce privește aplicarea dobânzilor, Comisia a apreciat [considerentul (239) al deciziei atacate]:

„[În scopul restabilirii condițiilor economice cărora întreprinderea ar fi fost nevoită să le facă față dacă ajutorul incompatibil nu i-ar fi fost acordat, autoritățile franceze trebuie să ia toate măsurile necesare pentru eliminarea avantajelor care decurg din ajutor și pentru recuperarea acestuia de la beneficiar.

Ajutorul trebuie să fie recuperat în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul francez. Ajutorul care trebuie recuperat include dobânzi calculate de la data la care acesta a fost acordat până la data rambursării sale efective. Dobânzile se calculează pe baza ratei de referință utilizate pentru calculul echivalentului-subvenție net din cadrul ajutoarelor regionale din Franța.”

- 12 Prin urmare, valoarea actualizată a ajutorului care trebuie recuperat calculată de către Comisie, și anume 80,77 milioane FRF (a se vedea punctul 10 de mai sus), ia în calcul aplicarea unei rate a dobânzii de la data acordării ajutorului ilegal până la data adoptării deciziei atacate. Această rată a dobânzii corespunde ratei de referință utilizată de către Comisie pentru cuantificarea elementului de ajutor din subvențiile publice în Franța, și anume „5,7 % începând cu 1 ianuarie 2000” [considerentele (172) și (239) ale deciziei atacate].

Procedura și concluziile părților

- 13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 4 decembrie 2000, reclamantul a introdus prezenta acțiune.

- 14 Prin cererea introductivă depusă la grefă la 30 noiembrie 2000, înregistrată sub numărul T-366/00, Scott a introdus o acțiune având de asemenea ca obiect o cerere de anulare în parte a deciziei atacate.
- 15 Prin cererea depusă la grefă la 19 martie 2001, Scott a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor reclamantului.
- 16 Prin ordonanța președintelui Camerei a cincea lărgite din 10 mai 2001, a fost admisă cererea de intervenție în susținerea concluziilor reclamantei formulată de Scott.
- 17 Ca urmare a solicitării formulate de Scott, Tribunalul a decis să se pronunțe mai întâi asupra excepției prescripției ridicate de Scott în cauza T-366/00 în temeiul articolului 15 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88] din Tratatul CE (JO L 83, p.1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41), înainte de a dezbate fondul cauzei.
- 18 Prin hotărârile din 10 aprilie 2003, Tribunalul a respins acțiunile introduse de reclamant și de Scott, în măsura în care acestea erau întemeiate pe încălcarea de către Comisie a articolului 15 din Regulamentul nr. 659/1999, și a dispus amânarea pronunțării cu privire la cheltuielile de judecată solicitate în raport cu aceste cereri (hotărârea din 10 aprilie 2003 Scott/Comisia, T-366/00, Rec., p. II-1763, și hotărârea Département du Loiret/Comisia, T-369/00, Rec., p. II-1789). Cu privire la celelalte aspecte, Tribunalul a decis continuarea procedurilor.
- 19 Tribunalul a dispus suspendarea judecării prezentei cauze și a cauzei T-366/00 până când Curtea urma să se pronunțe asupra recursului declarat de Scott împotriva hotărârii Scott/Comisia, menționată la punctul 18 de mai sus.

- 20 Prin hotărârea din 6 octombrie 2005, Scott/Comisia (C-276/03 P, Rec., p. I-8437), Curtea a respins recursul declarat de Scott împotriva hotărârii din 10 aprilie 2003, Scott/Comisia, menționată la punctul 18 de mai sus.
- 21 Prin scrisoarea din 10 noiembrie 2005, Tribunalul a adresat părților invitația de a-și prezenta observațiile privitoare la reluarea procedurii în lumina hotărârii din 6 octombrie 2005, Scott/Comisia, menționată la punctul 20 de mai sus. În răspunsul din 24 noiembrie 2005, reclamantul a confirmat că își menține motivele de fond invocate în susținerea acțiunii sale.
- 22 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul a decis redeschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, a invitat părțile să răspundă în scris unei serii de întrebări. Părțile au dat curs acestei solicitări.
- 23 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 25 octombrie 2006.
- 24 Reclamantul solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate în măsura în care prin aceasta se declară ilegal ajutorul de stat acordat sub forma unui preț preferențial la vânzarea unui teren și se dispune rambursarea sumei de 39,58 milioane FRF (6,03 milioane de euro) sau, la valoarea actualizată, de 80,77 milioane FRF (12,3 milioane de euro);
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

25 Comisia solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca neîntemeiată;
- obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

26 Scott, intervenientă în susținerea concluziilor reclamantului, solicită Tribunalului:

- constatarea temeiniciei acțiunii;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

27 În susținerea acțiunii sale, reclamantul invocă două motive. Primul motiv se întemeiază pe încălcarea principiului neretroactivității dreptului comunitar și a principiului securității juridice, precum și a articolelor 87 CE și 253 CE, în măsura în care Comisia a aplicat prevederile cuprinse în Comunicarea sa 97/C 209/03 privind elementele de ajutor de stat în vânzările de terenuri și clădiri de către autoritățile publice (JO 1997, C 209, p. 3, Ediție specială, 08/vol. 3, p. 56). Al doilea motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 87 alineatul (1) CE, precum și a articolului 253 CE. Acest al doilea motiv cuprinde cinci aspecte, privitoare la următoarele chestiuni legate de decizia atacată:

- publicitatea referitoare la vânzarea terenului în speță;

- încasările fiscale generate de constituirea societății Scott;
- cheltuielile efectuate în interes general;
- eroarea de calcul a valorii ajutorului;
- capitalizarea dobânzii.

28 Trebuie mai întâi examinat al cincilea aspect al celui de al doilea motiv.

Argumentele părților

29 Potrivit susținerilor reclamantului, Comisia a încălcat articolul 87 alineatul (1) CE și articolul 253 CE procedând la capitalizarea dobânzilor în cadrul deciziei atacate. În această privință, reclamantul subliniază că restabilirea *statu quo ante* nu implică o capitalizare a dobânzilor, ci perceperea unei dobânzi anuale determinate. Într-adevăr, capitalizarea dobânzilor nu ar constitui o practică constantă a Comisiei. În plus, în opinia reclamantului, Comisia nu a motivat recurgerea la capitalizarea dobânzii, încălcându-se astfel articolul 253 CE.

30 Scott admite că, în anumite cazuri, poate fi îndreptățită impunerea de dobânzi compuse pentru eliminarea avantajelor de care a profitat beneficiarul, spre exemplu, în cazul în care acesta din urmă a investit un împrumut cu titlu gratuit ce i-a fost acordat de către un stat membru, obținând astfel un câștig net după restituirea

sumeii ca urmare a unei decizii de recuperare prin care nu au fost solicitate dobânzi compuse. Acest caz particular nu ar corespunde însă situației din speță, iar decizia atacată nu ar susține contrariul.

- 31 Scott adaugă totodată că articolul 2 din decizia atacată, prevăzând că recuperarea trebuie să se efectueze în conformitate cu legislația internă, are drept consecință faptul că dobânzile aferente perioadei cuprinse între data deciziei atacate și data recuperării ajutorului sunt calculate la o rată simplă. Or, dacă este justificat ca dobânzile aferente acestei perioade să se calculeze în acest mod, ar fi și mai justificat ca dobânda pentru perioada cuprinsă între data acordării ajutorului și cea a adoptării deciziei atacate să fie calculată la o rată simplă.
- 32 Comisia amintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cazul unui ajutor ilegal declarat incompatibil cu piața comună, este necesar a se restabili concurența efectivă [considerentul (218) al deciziei atacate]. În acest scop, avantajul de care beneficiarul a profitat în mod real ar trebui să fie eliminat în totalitate. În opinia Comisiei, decizia atacată, prin actualizarea valorii nominale a ajutorului [a se vedea considerentul (172)], a ținut cont de avantajul real, asimilabil acordării unui împrumut cu titlu gratuit de care a profitat beneficiarul pe durata perioadei în cauză. Valoarea actualizată ar reprezenta echivalentul avantajului financiar rezultat din punerea la dispoziție cu titlu gratuit a capitalului pentru o anumită perioadă de timp și ar reflecta costul pe care Scott l-ar fi suportat în cazul în care ar fi împrumutat aceeași sumă de la o bancă în anul 1987, cu scadență la data adoptării deciziei atacate. Comisia subliniază că metoda aplicată prin decizia atacată este conformă celei reținute de Tribunal în hotărârea din 8 iunie 1995, Siemens/Comisia (T-459/93, Rec., p. II-1675, punctul 97) și că, prin urmare, decizia este suficient motivată.
- 33 Comisia arată că valoarea actualizată reluată în decizia atacată include deja avantajul de care a profitat beneficiarul în perioada cuprinsă între acordarea ajutorului, în 1987, și data adoptării deciziei, astfel încât nu mai rămâne decât să se țină seama de dobânzile aferente perioadei cuprinse între data deciziei și data recuperării efective.

Aprecierea Tribunalului

- 34 Mai întâi, trebuie examinat argumentul reclamantului conform căruia Comisia nu a motivat în mod suficient decizia sa de actualizare a valorii ajutorului prin impunerea de dobânzi compuse.
- 35 Potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea impusă de articolul 235 CE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției autoare a actului, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acest act. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 235 CE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în funcție de contextul său, precum și de ansamblul de norme juridice care guvernează materia respectivă (hotărârea Curții din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 63, și hotărârea Curții din 30 septembrie 2003, Germania/Comisia, C-301/96, Rec., p. I-9919, punctul 87).
- 36 În speță, decizia atacată utilizează o rată a dobânzii de 5,7 %, fără a preciza că este vorba de o rată compusă. Numai prin efectuarea calculelor prin raportare la suma de 80,77 milioane FRF, indicată ca „valoare actualizată” a ajutorului estimat la 39,85 milioane FRF la momentul acordării sale, în 1987, se va putea deduce faptul că a fost utilizată o rată compusă. Comisia nu indică în niciun mod motivele pentru care a procedat la impunerea unei rate compuse, iar nu a uneia simple. Mai mult, aceasta nu precizează modul în care impunerea unei rate a dobânzii permite actualizarea la nivelul anului 2000 a valorii unui ajutor acordat sub forma vânzării unui teren la un preț preferențial în 1987.

- 37 Reclamantul, susținut de Scott, arată că, întrucât capitalizarea dobânzii constituie o noutate în practica curentă a Comisiei, aceasta din urmă ar fi trebuit să își motiveze decizia în această privință.
- 38 Trebuie constatat că, la data deciziei atacate, nicio normă nu preciza că rata dobânzii prevăzute prin deciziile de recuperare ar fi una compusă, iar Comisia nu practica impunerea de dobânzi compuse în deciziile sale de recuperare.
- 39 În primul rând, referitor la absența unor asemenea norme, trebuie amintit că puterea conferită Comisiei în privința adoptării deciziilor prin care se dispune recuperarea ajutoarelor ilegale este în prezent prevăzută prin Regulamentul nr. 659/1999 (a se vedea în acest sens hotărârea Département du Loiret/Comisia, punctul 18 de mai sus, punctele 50 și 51). De la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 659/1999 rezultă că „ajutorul care urmează să fie recuperat în temeiul unei decizii de recuperare include dobânda calculată pe baza unei rate adecvate, fixate de Comisie”. Comisia a confirmat în răspunsurile scrise date la întrebările adresate de Tribunal că această din urmă prevedere nu aduce nicio precizare referitoare la aplicarea de dobânzi simple sau compuse.
- 40 Într-adevăr, în cadrul comunicării privind ratele dobânzilor aplicabile în cazul recuperării ajutoarelor ilegale, publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 8 mai 2003 (JO C 110, p. 21), respectiv la trei ani după data adoptării deciziei atacate, Comisia a constatat că problema care se ridica era aceea dacă dobânzile aplicabile în caz de recuperare a ajutoarelor ilegale trebuiau să fie simple sau compuse și a considerat ca fiind „urgentă necesitatea clarificării poziției sale cu privire la acest aspect”. Astfel, Comisia a informat statele membre și părțile interesate că, în orice decizie de recuperare a unui ajutor ilegal pe care urma să o adopte în viitor, va aplica o dobândă de referință calculată potrivit formulei compuse. *A contrario*, rezultă că înainte de data adoptării acestei comunicări, poziția Comisiei cu privire la utilizarea unei dobânzi compuse în deciziile de recuperare nu era clară.

- 41 Utilizarea unei dobânzi compuse nu și-a găsit consacrarea legislativă decât prin intermediul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 794/2004 al Comisiei din 21 aprilie 2004 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 659/1999 (JO L 140, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 2, p. 42), potrivit căruia „rata dobânzii se aplică pe o bază compusă până la data recuperării ajutorului”.
- 42 În al doilea rând, Comisia nu a indicat în niciun mod faptul că la data deciziei atacate utiliza impunerea unor dobânzi compuse în deciziile de recuperare. Pe de o parte, aceasta nu invocă nicio decizie în acest sens în decizia atacată. Pe de altă parte, ca răspuns dat la o întrebare scrisă adresată de Tribunal prin care se urmărea a se stabili practica sa curentă la data menționată, Comisia nu a fost în măsură să invoce nicio decizie anterioară celei atacate în care a utilizat dobânda compusă.
- 43 Din cele de mai sus rezultă că impunerea de dobânzi compuse în speță reprezenta prima exprimare a unei noi și importante politici a Comisiei, pe care aceasta nu a explicat-o în nici un mod. Comisia ar fi trebuit, în cadrul deciziei atacate, pe de o parte, să indice că decisese capitalizarea dobânzilor, iar pe de altă parte, să justifice adoptarea acestei abordări (a se vedea în acest sens și prin analogie hotărârea Curții din 26 noiembrie 1975, *Fabricants de papiers peints/Comisia*, 73/74, Rec., p. 1491, punctele 31-34). Contrar celor susținute de către Comisie (a se vedea punctul 32 de mai sus), invocarea hotărârii Siemens, care privește în mod general importanța impunerii de dobânzi, nu aduce precizările necesare în speță.
- 44 Trebuie adăugat că, având în vedere perioada scursă între data vânzării în litigiu și data deciziei atacate, și anume treisprezece ani, impunerea de dobânzi compuse a avut consecințe financiare importante asupra valorii ajutorului de recuperat (a se vedea punctul 10 de mai sus). Prin urmare, reclamantul și intervenienta aveau un interes special în aflarea raționamentului ce stătea la baza impunerii de dobânzi compuse. În aceste circumstanțe, obligația Comisiei de motivare a deciziei atacate era și mai importantă.

- 45 Pe de altă parte, motivarea Comisiei este insuficientă cu privire la utilizarea unei rate a dobânzii de 5,7 %. Comisia se limitează în cadrul deciziei atacate să o descrie ca fiind rata de referință utilizată pentru cuantificarea elementului de ajutor din subvențiile publice în Franța începând cu 1 ianuarie 2000 și invocă, în cadrul unei note de subsol, un tabel stabilit de ea însăși, utilizat pentru cuantificarea „echivalentului-subvenție” al unui ajutor și care indică valorile de referință și de actualizare stabilite de statele membre [considerentele (172) și (239)].
- 46 Potrivit comunicării Comisiei din 1997 privind metoda de stabilire a ratelor de referință și de actualizare (JO C 273, p. 3, Ediție specială, 08/vol. 3, p. 59), „rata indicativă se definește drept rata de swap interbancar pe cinci ani, [...] majorată cu o primă [...]”. Se pare că rata de 5,7 % aplicabilă în anul 2000 reflecta o rată de referință pentru o perioadă de cinci ani. Or, decizia atacată nu justifică în niciun mod utilizarea unei asemenea rate pentru o perioadă de treisprezece ani, calculată de la data vânzării în litigiu, în 1987, până la data deciziei atacate, în 2000.
- 47 În plus, comunicarea din 1997 nu conține nicio indicație cu privire la chestiunea dacă rata ar trebui să fie simplă sau compusă. Până la data adoptării deciziei atacate, tabelul în cauză a fost utilizat pentru aplicarea de dobânzi simple. Decizia atacată nu conține nicio motivare referitoare la chestiunea dacă aceste rate au fost adoptate în vederea calculului dobânzilor compuse.
- 48 Comisia susține că utilizarea unei dobânzi compuse în scopul actualizării valorii inițiale a subvenției se justifică prin necesitatea restabilirii unei concurențe efective prin eliminarea avantajului de care a profitat beneficiarul (a se vedea punctul 32 de mai sus).
- 49 Or, o asemenea justificare presupune, pe de o parte, ca beneficiarul să dețină întotdeauna un asemenea avantaj la momentul respectiv, iar pe de altă parte, ca forma ajutorului în litigiu să poată fi asimilată unui împrumut cu titlu gratuit al unei sume corespunzătoare valorii subvenției inițiale. Decizia atacată nu oferă niciun fel de explicație în această privință.

- 50 Cu privire la acest aspect, trebuie amintit că, potrivit deciziei atacate, ajutorul a fost acordat în 1987 societății Scott sub forma transferului unui teren amenajat la un preț preferențial, adică la un preț inferior celui de piață la momentul respectiv. Nu este deloc evident că, în aceste condiții, actualizarea valorii estimate a subvenției inițiale prin aplicarea unei dobânzi compuse de 5,7 % pe întreaga perioadă în cauză poate conduce la o cifră corespunzătoare valorii avantajului de care a profitat beneficiarul în calitate de proprietar al bunului în anul 2000. Într-adevăr, Comisia a constatat că avantajul acordat în 1987 consta în transferul proprietății terenului amenajat subvenționat într-un quantum de 56 % (39,58 milioane FRF dintr-o valoare estimată de 70,588 milioane FRF). Decizia atacată nu precizează în ce măsură Scott profita în continuare, la data adoptării sale, de pe urma avantajul amintit.
- 51 În plus, este cert că Scott și-a încetat operațiunile desfășurate în zona industrială La Saussaye și că terenul și uzina au fost vândute către P & G în anul 1998 (a se vedea punctul 7 de mai sus), contra unui preț de 27,6 milioane FRF, potrivit autorităților franceze [considerentul (162) al deciziei atacate]. În pofida faptului că nu a considerat necesară verificarea exactității acestei cifre, Comisia nu contestă că această vânzare s-a efectuat în condiții normale de piață și analizează această vânzare în cadrul deciziei atacate acceptând posibilitatea ca terenul să fi fost vândut contra sumei de 27,6 milioane FRF [considerentele (163)-(166)]. Or, acest preț este inferior nu numai valorii stabilite de către Comisie în 1987 (70,588 milioane FRF), ci și prețului de 31 de milioane FRF plătit de Scott către Sempel.
- 52 În atare împrejurări și în absența, în decizia atacată, a oricărei motivări cu privire la legătura între presupusul avantaj deținut de către Scott în 2000 și suma de 80,77 milioane FRF, Tribunalul se află în imposibilitatea de a exercita controlul jurisdicțional asupra problemei dacă utilizarea unei dobânzi compuse conduce la o valoare actualizată corespunzătoare valorii avantajului ce trebuie eliminat.
- 53 În sfârșit, decizia atacată conține o incoerență evidentă ce nu a fost explicată de către Comisie. Deși aceasta din urmă a calculat valoarea actualizată a ajutorului în cadrul

deciziei atacate prin utilizarea ratei compuse, articolul 2 din decizia amintită, prevăzând că recuperarea trebuie să se efectueze în conformitate cu legislația internă (a se vedea punctul 10 de mai sus), are drept consecință faptul că dobânzile aferente perioadei cuprinse între data deciziei atacate și cea a recuperării ajutorului urmează a fi calculate prin aplicarea formulei dobânzii simple. Comisia nu a oferit nicio justificare pentru aplicarea unei dobânzi compuse până la momentul deciziei atacate, iar ulterior a unei dobânzi simple până la data recuperării ajutorului. Mai mult, deși Scott a indicat această incoerență (a se vedea punctul 31 de mai sus), Comisia nici măcar nu a încercat să justifice abordarea adoptată în această privință în cadrul prezentei proceduri.

- 54 Rezultă că decizia atacată nu este suficient motivată. Prin urmare, al cincilea aspect al celui de al doilea motiv invocat trebuie să fie admis și, în consecință, decizia atacată să fie anulată în măsura în care aceasta se referă la ajutorul acordat sub forma unui preț preferențial al terenului în litigiu, fără să fie necesar să se examineze celelalte motive și argumente invocate în susținerea acțiunii.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 55 Prin hotărârea Département du Loiret/Comisia, menționată la punctul 18 de mai sus, Tribunalul a dispus amânarea pronunțării cu privire la cheltuielile de judecată.
- 56 Prin urmare, revine Tribunalului competența de a se pronunța, în cadrul prezentei hotărâri, cu privire la toate cheltuielile aferente procedurii în fața Tribunalului.
- 57 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

Întrucât pârâta a căzut în pretenții cu privire la partea esențială a concluziilor sale, se impune ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să fie obligată să suporte și cheltuielilor de judecată efectuate de reclamant și de Scott, conform concluziilor acestora din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

- 1) Anulează Decizia 2002/14/CE a Comisiei din 12 iulie 2000 privind ajutorul de stat pus în aplicare de Franța în favoarea Scott Paper SA/Kimberly-Clark în măsura în care aceasta privește ajutorul acordat sub forma unui preț preferențial al unui teren menționat la articolul 1.**
- 2) Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată și cheltuielile de judecată efectuate de reclamant și de Scott.**

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 29 martie 2007.

Grefier

Președinte

E. Coulon

J. D. Cooke